

1

Het is een mooie zonnige voorzomerdag, zo'n dag waarop de vlinders richtingloos om elkaar heen kringelen en vogels zorgeloos kwetterend door de bomen fladderen.

Zo'n dag waarop alles in de wereld in orde lijkt en voor altijd zo zal blijven.

Nietsvermoedend stapt Dennis de Jong knipperend tegen het zonlicht het terras op, op slippers, in korte broek en in het lichtblauwe overhemd dat hij gisteravond ook droeg.

Broer Daan had z'n hoofd even opgelicht vanaf de stretcher, "kom er zo aan".

Op de eerste statafel ligt een pakje sigaretten, hij wipt er een uit het pakje en steekt hem op. Gelijk plant hij z'n ellebogen op het verfromfaaide tafelkleed. Hij rookt zelden, maar vanmorgen denkt hij het even nodig te hebben om de onrust bovenin een beetje geordend te krijgen. Die rare druk tussen de slapen wil maar niet weg.

Dennis de Jong is begünstigd met een alleszins vriendelijk en niet onknap gezicht, donkerblond haar vanuit het midden opzij vallend. Het slordige veertiendagenbaardje is een gril van de laatste tijd.

Gisteravond heeft de advocaat zijn vijftigste geboortedag gevierd met familie, vrienden, kennissen en burens. Een handvol genodigden is blijven slapen.

Hij aanschouwt het desolate landschap van overgebleven hoeveelheden etenswaren en vele kratten met lege drankflessen. Dat kan alleen maar een spannend en uitbundig feest veronderstellen.

De waarde van dat succes koesterde hij halverwege de avond ook, maar door een hectische verbale confrontatie dreef dat gevoel weg op de golven van ontgoocheling.

De Jong was onder de lakens gekropen met een desastreus gevoel. Maar wat er daarna gebeurde, in zijn dromen, de private oorlog die hij uitvocht, maakte alles bovenin tot een complete wanorde.

Vanmorgen, bij het opstaan, manifesteerde zich een akelige druk in zijn hoofd, die zich als een dwingende kwade macht dwars door zijn gedachten probeert te vreten. Een erfenis van iets, maar hoe hij zijn geheugen ook langsloopt, geen enkele oorzaak dient zich aan.

Dat is wel een aanknopingspunt. En dat baart zorgen, dat gevoel openbaarde zich eerder, altijd en alleen na een schokkende persoonlijke gebeurtenis.

Die knagende ongewisheid is blijkbaar van zijn gezicht af te lezen, want Daan, z'n jongere broer, begint erover als hij naast hem komt staan. "Alles wel goed met je?" vraagt hij.

Daan, met zijn springerige blonde kuif is in alles de tegenpool van zijn oudere broer. Geestelijk zeker, en het lijkt alsof de jongste dat wil compenseren met versieringen, zoals het blinkende ringetje in zijn linkeroor en de vreemde tattoo op zijn bovenarm. Oorspronkelijk de afbeelding van zijn vriendin, die verkering raakte uit, dan maar André Hazes en het is uiteindelijk een soort Jezus geworden.

Met Daan zette hij vannacht de tuinverlichting op non-actief en blies met de laatste kaarsen symbolisch het feest uit.

Daan pikt een sigaret uit hetzelfde pakje en stoot zijn broer aan, "hebben er ook gasten in de sauna geslapen?"

Het was hem nog niet opgevallen, de deur van het bakstenen gebouwtje met rode dakpannen, een meter of dertig verderop in de tuin, staat op een kier.

"Niet dat ik weet", zegt Dennis.

Ze lopen ernaartoe, onderweg vist hij een zonnebril van het gele platgetrapte gras, "zo, da's een dure, een Ray-Ban."

Daan raapt een paar gesneuvelde glazen op en Dennis drukt de deur van de sauna verder open.

En dan, alsof hij tegen een schot hagel uit een jachtgeweer oploopt, een lichaam, half ontkleed op een witte met rood doordrenkte badjas, op de drempel van het halletje en de saunacabine.

"Godverdomme wat is dat," stamelt hij, "een lichaam, Mathilde? Nee dat kan niet, dat kan Mathilde niet zijn". Het is wel degelijk Mathilde die daar ligt, als een witte etalagepop in een enorme plas bloed. Een gapende hoofdwond boven haar rechterslaap en de ogen opengesperd starend naar het schrootjesplafond.

Hij vloekt en hij schreeuwt. Twee handen grijpen hem vast, hij worstelt zich los en valt op z'n knieën. Hij probeert het mes, waarvan alleen het handvat nog zichtbaar is, uit het lichaam te rukken, alsof dat nog enig effect op haar status zal hebben. Diezelfde handen trekken hem nu resoluut omhoog. Hij wilde het nooit geloven, later moet hij het bekennen, het bestaat echt: vele bijzondere gebeurtenissen en gedenkwaardige momenten uit het gezamenlijke leven van Mathilde en hem flitsen aan zijn netvlies voorbij, in seconden.

Het complete gastenbestand is door het tumult uit bed gekomen en verdringt zich ondertussen nieuwsgierig voor de saunadeur.

Het gaat allemaal aan hem voorbij, constant trekt hij de werkelijkheid in twijfel. Hij krijgt ook niet mee dat Daan een doek over Mathilde drapeert en dat er iemand de politie belt.

Eén gast was al voor het ontdekken van het drama meer wakker dan de anderen. Een Enschedese notaris was bezig zich voor te bereiden op de aanstaande dag, toen hij het tumult buiten hoorde.

Hij zag de donkere bui van consequenties, trammelant en dure tijdsverspilling al hangen.

Zijn besluit volgde in een ‘split second’.

Buiten het zicht van de overige gasten verliet hij in alle haast ongemerkt de woning aan de voorzijde.

De dood van Mathilde is het zoveelste trauma in een rij van schokkende gebeurtenissen.

Om alles te kunnen beoordelen en te kunnen begrijpen is het noodzaak om de voorgeschiedenis te ontleden. Logisch om dan te beginnen bij de oorsprong; de geboortes van Mathilde, Daan en Dennis.

2

Vijftig jaar eerder wordt vader De Jong, van beroep kruidenier, vanachter de kistjes met sla en aardappels weggeroepen. Uiterlijk rustig, maar met een zingend hart bestijgt hij de trap want onderweg wordt hij al geconfronteerd met het gekrijs van een nieuwe wereldburger.

Zo trots als een kip die net een gouden ei heeft gelegd geeft pa De Jong z’n zoon de naam Dennis, vernoemd naar Dennis Hopper. Maar dat laatste vertelt hij pas als de film Easy Rider een ongekende cultstatus heeft verworven. Op het moment van de geboorte van zijn zoon waren de opnames nog maar net begonnen. Hij bezat of een vooruitziende blik, of moeders vond het gewoon een mooie naam.

De kleine Dennis doet het goed, is geen druktemaker, een kind van de details maar niet bepaald vlot in zijn mobiele vorderingen. Twintig maanden doet de kleine meneer erover voordat hij z’n eerste passen zet door de winkel. Tot grote ergernis van z’n vader, want de overbuurman komt dagelijks aan de toonbank melden dat diens kleinzoon welhaast een klein wonderkind moet zijn, omdat die amper twaalf maanden is en al kan lopen.

Dat frustreert tot op het bot, want de anders zo vriendelijke kruidenier is net zo eierzuchtig als een topsporter en hij heeft een korter lontje dan een ‘boobytrap’.